

Słowo wstępne o projekcie

Inspiracją do stworzenia niniejszego wydania *Tutoring Gedanensis* było wyzwanie naszego projektu tworzonego w ramach programu Studiopia 2.0 pt. *Thermal Thinking: Beyond the Representation in Research*. Temat nawiązuje do współczesnych wyzwań związanych z ociepleniem klimatu. W wyzwaniu zadajemy pytania o ciepło, które tworzy i przekształca nasz świat. Poznajemy tradycje i doświadczenia praktyk, które mogą dać ponowne połączenie z ciepłem jako sposobem, dzięki któremu wymieniamy się energetycznie z ludźmi, innymi gatunkami i środowiskiem.

Jako trójka współdziałających nad tym wyzwaniem pragniemy zaprezentować, jakie tematy i inspiracje towarzyszą nam w pracy – zarówno w przestrzeni artystycznej, naukowej, jak i społecznej. Chcemy podzielić się refleksjami nad różnorodnymi sposobami poznania i doświadczania ciepła. Wskazać na różne, czasem wydałaby się bardzo przeciwstawne perspektywy.

Wspólnie reprezentujemy różnorodne podejścia do ciepła: od artystycznych eksploracji i performatywnego eksperymentowania z doświadczeniem, przez perspektywę techniczną i inżynierijsko-ekologiczną, krytyczno-wizualną analizę kryzysu klimatycznego i rolę mediów w kształtowaniu percepcji zmian środowiskowych. Nasze perspektywy łączą różnorodne refleksje, których próbkę staraliśmy się zawrzeć poniżej.

Wielogłos wiedzy: między sztuką, nauką a doświadczeniem

W latach 60. XX wieku inicjatywa Eksperymenty w Sztuce i Technologii (ang. *Experiments in Art and Technology* – E.A.T.), zainicjowana przez inżyniera Billy'ego Klüvera

i artystę Roberta Rauschenberga w Nowym Jorku, połączyła artystów i inżynierów, aby wspólnie badać nowe technologie jako materiał do artystycznych eksperymentów. W tej samej dekadzie maoistowskie Chiny utworzyły grupy „trzy w jednym”, złożone z naukowca, chłopca, i działacza partyjnego – jako nową strukturę mającą przyspieszyć rzekomo sprawiedliwy społecznie rozwój naukowy. Kilka lat później brazylijski pedagog Paulo Freire zaproponował dialogiczne metody edukacji ludowej, które wprowadzały w obieg wzajemnej wymiany wiedzę intelektualną i doświadczenie.

Choć te przykłady wywodzą się z bardzo różnych kontekstów ideologicznych, łączy je przekonanie, że praktyki wiedzy są wielorakie – i że warto tworzyć struktury, w których mogą się spotkać. W dzisiejszym kontekście motywacja ta nabiera nowej pilności: rosnąca świadomość wpływu człowieka na planetę oraz roli jaką nauka zachodnia odegrała w logikach kolonialnych i kapitalistycznych, które przyczyniły się do powstania tzw. antropocenu, doprowadziła do pilnych wezwań do poszukiwania innych sposobów poznania. Nasza współpraca artystyczno-naukowa wpisuje się w ten nurt, dążąc do zakwestionowania takiego sposobu wytwarzania wiedzy, który wzmacnia dynamiki antropocenu.

Ciepło jako proces, relacja i żywioł przemiany

W ramach projektu ciepło postrzegane jest na wiele sposobów. Po pierwsze jako zjawisko fizyczne będące sposobem przekazywania energii. W tym aspekcie postrzegane jest jako transfer energii między ciałami lub systemami na skutek różnicy temperatur. Nie

jest czymś stałym – to proces, ruch, przepływ. Proces ten zachodzi przez przewodzenie, konwekcję i promieniowanie, łącząc elementy środowiska w dynamiczne sieci wymiany. Jednocześnie ciepło nie jest abstrakcyjnym pojęciem fizycznym – doświadczamy go na co dzień, wpływa na nasze organizmy, jakość życia i otoczenie.

W tym kontekście ciepło jest postrzegane jako transformacyjna siła – zmienia stany skupienia substancji, przyspiesza reakcje chemiczne i determinuje funkcjonowanie organizmów. Może niszczyć – przegrzewać, topić, parzyć, odwadniać. W dobie kryzysu klimatycznego ciepło przestaje być neutralną siłą natury. Staje się symptomem zakłóconych systemów. Prowadzi do zapaści ekosystemów, prowadzi do zmian środowiska, masowych migracji. Fale upałów, susze, pożary – to przejawy termicznego nadmiaru, który przekracza granice odporności naszej i środowiska.

Jednocześnie ciepło może uzdrawiać i dawać wytchnienie. Od zarania wieków było wykorzystywane w rytuałach oczyszczania i uzdrawiania – w łaźniach, saunach, gorących źródłach. Ciepło kojarzy się nam z bliskością, opieką, regeneracją, a w relacjach społecznych „ciepło” to metafora gościnności, empatii, intymności. Ciepło może być także siłą transformującą – umożliwiającą przejście z jednego stanu w inny. Topi i formuje w materii, ale też w nas samych. Może prowadzić do przeobrażeń nie tylko fizycznych, lecz także psychicznych, emocjonalnych czy duchowych. W tym sensie jest żywiołem przejścia – zarówno niebezpiecznym, jak i niosącym potencjał głębokiej zmiany.

Ciepło jako narzędzie analityczne w dobie kryzysu klimatycznego

Globalny wzrost średnich temperatur nie pozwala już traktować kryzysu klimatycznego

jako zjawiska odległego, czysto teoretycznego ani wyłącznie statystycznego. Zachodnie społeczeństwa, ukształtowane przez logikę wzrostu, o wysokim poziomie urbanizacji, z infrastrukturą technologiczną zależną od konsumpcji energii, coraz wyraźniej odczuwają jego skutki. To właśnie ciepło sprawia, że możemy zaobserwować jak procesy klimatyczne materializują się w ciałach jednostek. Cykliczne fale upałów prowadzą do szeregu negatywnych konsekwencji zdrowotnych: powodują udary cieplne, nasilają choroby krążenia, wywołują stres cieplny, zaburzą rytmy snu i pogorszenia zdrowia psychicznego. W tym sensie ciała stają się instrumentami wrażliwości, które ukazują nasze powiązania z tym, co biologiczne.

Ciepło może być zatem użytecznym narzędziem analitycznym, ponieważ odnosi się do poziomu odczucia, który poprzedza poznanie, więc jest ono przeżywane cieleśnie, zanim zostanie ujęte w pojęciach. Tak, więc myślenie ciepłem nie tworzy całościowego języka opisu kryzysu klimatycznego, ale za to pozwala zrozumieć, jak materialne podstawy życia kształtują społeczne hierarchie i wyznaczają odmienne warunki egzystencji.

To, jak odczuwamy wysokie temperatury, zależy od pozycji społecznej, miejsca zamieszkania czy rodzaju wykonywanej pracy. Perspektywa termiczna pozwala więc spojrzeć na społeczeństwo przez pryzmat komfortu, odsłaniając fakt, że dostęp do chłodnych przestrzeni, cienia czy klimatyzacji staje się formą przywileju, który organizuje codzienne funkcjonowanie, wpływa na zdrowie, mobilność, samopoczucie i relacje społeczne.

Komfort termiczny można uznać więc za wskaźnik nierówności, ponieważ zdolność przystosowania się do fal upałów zależy od indywidualnych strategii adaptacyjnych i zasobów finansowych. Nierówności te są również widoczne w przestrzeni publicznej, gdzie ograniczony dostęp do infrastruktury

łagodzącej upały, klimatyzowanych publicznych miejsc czy zacienionych przestrzeni rekreacyjnych ogranicza codzienne funkcjonowanie i mobilność grup szczególnie wrażliwych (osób starszych, przewlekle chorych) w przestrzeni miejskiej, co w konsekwencji prowadzi do ich izolacji społecznej.

Myślenie ciepłem w epoce antropocenu

Nasza trójka, działająca wspólnie jako zespół artystyczno-naukowy w ramach programu Studiotopia 2, łączy różne sposoby poznawania świata, które w przybliżeniu odpowiadają znanym kategoriom: intelektualne rozumienie naukowe zdobyte poprzez edukację i modele pojęciowe (rola naukowca), wiedzę ukrytą, zdobytą poprzez doświadczenie i praktykę (w tym przypadku artysty), oraz wiedzę „drugiego rzędu” – czyli wiedzę o wiedzy lub praktyce (rola socjologa lub badacza kultury).

Nasze podejście ma na celu zbadanie ciepła jako ucieleśnionej, transformującej siły – takiej, która „udziwnia” zarówno materialność, jak i poznanie; która może być nie tylko zagrażająca, lecz także umożliwiająca rekonfigurację sposobów, w jakie ludzie są wpisani w relacje materialne i energetyczne. Wychodzimy z prowokacyjnego założenia, że ciepło najlepiej badać przy użyciu sposobów poznania odpowiadających jego sposobowi działania: immersyjnych i afektywnych, przedpoznawczych i nieograniczonych – sięgając więc do artystycznego warsztatu, by w praktyce sprawdzić, co może oznaczać badanie ciepła poprzez podejścia estetyczne, somatyczne czy performatywne.

Laboratorium i Praktyki Ciepła: doświadczenia i eksperymenty

Kluczowym elementem naszego projektu jest Laboratorium Ciepła – lub Thermolab – performatywne urządzenie zbudowane jako

przekształcona sauna. Może ono generować mikroklimaty i służyć do modulowania ekspozycji termicznej. Może pomieścić kilka osób, umożliwiając ucieleśnione, zmysłowe doświadczenie ciepła. Może również funkcjonować jako przestrzeń hodowli lub inkubacji. Celem jest badanie różnorodnych scenariuszy termicznych, które mogą różnić się skalą i czasowością, stanowiąc propozycje ekologicznych, sensorycznych i konceptualnych reorganizacji.

W wąskim znaczeniu praktyki ciepła to sposoby termoregulacji. Tak jak ciało fizjologicznie chłodzi się w przypadku przegrzania – poprzez rozszerzanie naczyń krwionośnych, pocenie się, odpoczynek, spowolnienie – tak praktyki kulturowe rozwijają te procesy poprzez tradycje i rozwiązania projektowe.

Traktowanie ciepła poważnie w kontekście naszych systemów społecznych i ekologicznych oznacza podążanie za ciałem. Oznacza to nie tylko uczenie się radzenia sobie z rosnącymi temperaturami „na powierzchni” – poprzez zewnętrzne rozwiązania, takie jak klimatyzacja – lecz także uruchamianie głębszych zdolności regulacyjnych ciała planetarnego: ograniczanie nadmiaru ciepła odpadowego, redukcję nadprodukcji czy poszukiwanie form zbiorowego spowolnienia, które byłyby zgodne z rytmem natury.

Niektóre z takich praktyk istnieją od dawna. Siesta, na przykład, opiera się na fizjologicznej reakcji na wysoką temperaturę, przekształconej w tradycję. Może jednak stać się także formą społeczną – a nawet performatywnym gestem odmowy nieustannej pracy i wstrzymania energii wobec kapitalistycznego przegrzania. Przekształcona w praktykę ciepła, siesta staje się jednocześnie adaptacją cielesną i gestem politycznym. Inne praktyki są nowo projektowane i mają charakter bardziej spekulatywny.

Poszerzanie perspektyw na ciepło

Układy łączące różne praktyki poznawcze nieuchronnie ujawniają napięcia – między wiedzą ukrytą a jawną, między ucieleśnioną intuicją a formalną abstrakcją, czy między tym, co lokalne, a tym, co uniwersalne. Jednak to właśnie dzięki tym napięciom może wydarzyć się coś nowego – a punktem wyjścia może być uczynienie widoczną różnorodności sposobów, w jakie ludzie doświadczają ciepła.

Każdy doświadcza różnych stopni ciepła, a to doświadczenie – coraz bardziej odczuwalne i niekomfortowe w kontekście kryzysu klimatycznego – staje się coraz bardziej nierównomiernie uwarunkowane przez praktyki władzy i troski. Istnieje ogromna różnorodność perspektyw poznawczych, znacznie bardziej zróżnicowanych niż nasze trzy szeroko pojęte „klasyczne” pozycje, które mogą zacząć artykułować ciepło jako zjawisko pluralne i wielowymiarowe – przedmiot termopolityki. Ciepło ma dla różnych ludzi różne

znaczenie, w zależności od ich doświadczeń, odmiennych kulturowych narracji, w które te doświadczenia są wpisane, oraz różnych narzędzi analizy i ekspresji. W konsekwencji każdy z nich wie o cieple coś innego, mają różne termiczne troski i priorytety, i co innego o cieple komunikują. Ciepło, więc, zarówno fizyczne, jak i metaforyczne, staje się w naszym projekcie jak i w tym numerze punktem wyjścia do refleksji nad światem, w którym żyjemy. Pokazuje, jak nasze ciała, relacje i społeczności są powiązane z materią, energią i rytмами planety, a także jak doświadczenie ciepła kształtuje wiedzę, troskę i wyobraźnię. Nasza praca była inspiracją do powstania niniejszego zbioru prac, które zapraszają do zanurzenia się w różnorodnych perspektywach termicznych – od naukowych obserwacji po artystyczne eksperymenty – i do odkrywania, jak wrażliwość na ciepło może inspirować nowe sposoby poznawania, współistnienia i działania w świecie dotkniętym kryzysem klimatycznym.

dr Karolina Sobecka, dr Agnieszka Szostok i mgr Michał Piasecki

Karolina Sobecka jest artystką i badaczką, której praktyka sytuowana jest w obszarze sztuki, nauki i humanistyki środowiskowej. Jej prace eksplorują postnaturalne wyobrażenia, wiedzę ekologiczną oraz materialne spuścizny nowoczesnego zarządzania ekosystemami we współczesnych formach zarządzania klimatem. Często współpracuje z naukowcami i praktykami z dziedzin ekologii, ekonomii i mediów. Jej prace były prezentowane na wystawach międzynarodowych, m.in. w Queens Museum (Nowy Jork), Narodowym Muzeum Sztuki Chin, ZKM Karlsruhe oraz na festiwalu transmediale, a jej działalność była wspierana m.in. przez Creative Capital, New York Foundation for the Arts oraz Princess Grace Foundation.

Agnieszka Szostok specjalizuje się w zarządzaniu środowiskiem, energią i zrównoważonym rozwojem. Jest absolwentką inżynierii środowiska na Politechnice Śląskiej. Jej badania koncentrują się na termoeologicznej ocenie systemów energetycznych opartych na odnawialnych źródłach energii. Świadczy usługi doradcze dla sektora publicznego i prywatnego w zakresie ochrony środowiska i klimatu oraz wspiera samorządy na wszystkich etapach tworzenia strategii – od identyfikacji interesariuszy i analizy danych po wdrażanie działań. Agnieszka należy do grona Młodych Ambasadorów Energii Europejskiego Tygodnia Zrównoważonej Energii 2024. Jest zaangażowana w projekty społeczne i obywatelskie, działania edukacyjne oraz promowanie partycypacji społecznej.

Michał Piasecki jest doktorantem w Szkole Doktorskiej Nauk Humanistycznych Uniwersytetu Warszawskiego. Przygotowuje rozprawę doktorską poświęconą wizualności kryzysu klimatycznego, w której analizuje wizualne reprezentacje procesów środowiskowych oraz sposoby, w jakie obrazy, filmy i inne media wizualne kształtują społeczne postrzeganie zmian klimatu. Jego zainteresowania badawcze obejmują kulturę wizualną, humanistykę energetyczną, estetykę sądową oraz estetykę środowiska. Często pracuje na styku sztuki i nauki – ostatnio współtworzył wystawę Z popiołów w Zachęcie – Narodowej Galerii Sztuki (2024) – oraz pozostaje w stałej współpracy z Filmoteką Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie. Jest współzałożycielem wydawnictwa Pamoja Press, publikującego eseje z zakresu teorii krytycznej i sztuki współczesnej.

Foreword to the project

The inspiration for this issue of *Tutoring Gedanensis* was the topic of our project *Thermal Thinking: Beyond Representation in Research*, conducted within the Studiotope 2.0 program. The theme speaks to contemporary challenges of global warming. In this project, we ask questions about heat - the force that makes and remakes our world. We explore traditions and engage with practices that can reconnect us with heat as a medium through which we exchange energy with other people, other species, and environments.

As three collaborators working on this challenge, we would like to outline the themes and inspirations that guide our work in artistic, scientific, and social registers. We want to share reflections on the plural ways of knowing and experiencing heat, and to foreground the differences between perspectives.

Together we represent diverse approaches to heat: from artistic exploration and performative experimentation, through technical and eco-engineering perspectives, to critical-visual analyses of the climate crisis and the role of media in shaping perceptions of environmental change. Our viewpoints weave together a range of reflections, a selection of which we offer below.

Diversity of knowledge: between art, science, and experience

In the 1960s, Experiments in Art and Technology (E.A.T.), initiated by engineer Billy Klüver and artist Robert Rauschenberg in New York, brought together artists and engineers to explore emerging technologies as materials for artistic experimentation. In the same decade, Maoist China formed "three-in-one" groups, each composed of a scientist, a peasant, and

a political cadre, as a new structure for accelerating purportedly socially-just scientific development. A few years later, Brazilian educator Paulo Freire proposed dialogical methods of popular education that brought intellectual and experiential knowledge into reciprocal exchange.

While these examples emerged from very different ideological contexts, what they share is an understanding that knowledge practices are plural, and that there is something to be gained from creating structures in which they can meet. In today's context, this motivation takes on new urgency: a growing awareness of humanity's impact on the planet, and of the role that Western science has played in the colonial and capitalist logics implicated in bringing about the so-called Anthropocene, has led to urgent calls for "ways of knowing otherwise." Our art-science collaboration is in this vein also aiming to challenge the kind of knowledge production that reinforces Anthropocene dynamics.

Heat as process, relation, and element of transformation

Within the project, heat is approached in many ways. First, as a physical phenomenon - a mode of energy transfer. In this sense, it is the movement of energy between bodies or systems due to temperature differences. It is not fixed - it is a process, motion, flow. This process unfolds through conduction, convection, and radiation, linking environmental elements into dynamic networks of exchange. At the same time, heat is not an abstract physical notion - we experience it daily; it shapes our bodies, quality of life, and surroundings.

In this light, heat is a transformative force: it changes states of matter, accelerates

chemical reactions, and conditions the functioning of organisms. It can also destroy - overheating, melting, burning, dehydrating. In the climate crisis, heat ceases to be a neutral force of nature; it becomes a symptom of disrupted systems. It drives ecological collapse, environmental change, and mass migrations. Heatwaves, droughts, and wildfires are manifestations of thermal excess that exceed the resilience thresholds of both humans and environments.

At the same time, heat can heal and offer relief. Since antiquity it has been used in rituals of purification and healing—baths, saunas, hot springs. Warmth connotes closeness, care, regeneration; in social relations, “warmth” is a metaphor for hospitality, empathy, intimacy. Heat can also be therefore a transforming force - enabling passage from one state to another. It melts and reshapes matter, and us. It can catalyse not only physical but also psychological, emotional, and spiritual transformations. In this sense, heat is an element of transition - both dangerous and generative of deep change.

Heat as an analytical lens in the climate crisis

The global rise in average temperatures no longer allows the climate crisis to be treated as something distant, purely theoretical, or merely statistical. Western societies - shaped by logics of economic growth, high urbanization, and energy - intensive infrastructures - feel its effects ever more clearly. It is heat that makes climatic processes materialize in individual bodies. Cyclical heatwaves lead to numerous adverse health outcomes: heat stroke, exacerbated cardiovascular disease, thermal stress, sleep disruption, and deterioration in mental health. In this sense, bodies become instruments of sensitivity that reveal our entanglements with the biological. Heat can thus serve as a useful analytical lens, because it speaks to a register of

sensation that precedes cognition - it is lived somatically before it is rendered into concepts. Thinking with heat does not produce a single, total language of the climate crisis; rather, it helps us understand how the material bases of life shape social hierarchies and delineate differentiated conditions of existence.

How we experience high temperatures depends on social position, place of residence, and forms of labour. A thermal perspective lets us view society through the prism of comfort, revealing that access to cool spaces, shade, or air conditioning has become a form of privilege that organizes daily life, affects health, mobility, well-being, and social relations. Thermal comfort can therefore be taken as an indicator of inequality, since the ability to adapt to heatwaves depends on individual adaptive strategies and financial resources. These inequalities are also visible in public space, where limited access to heat - mitigating infrastructure, climate - controlled public venues, or shaded recreational areas restricts everyday functioning and mobility for especially vulnerable groups (older adults, people with chronic illness) in cities, leading in consequence to social isolation.

Thinking with heat in the Anthropocene

Our group of three, working together as an art-science collaboration team in the Studiotopia 2 programme, we bring together different ways of knowing the world, roughly aligned with familiar categories: the scientific intellectual understanding gained through education and conceptual models (of the scientist), the tacit knowledge gained through experience and practice (in this case of an artist), and the ‘second order’ knowledge - or knowledge about knowledge or practices (of a social scientist or researcher of culture).

Our approach is to examine heat as an embodied, transformative force—one that weirds both materiality and cognition; that can be not only threatening but also enabling of reconfigurations in how humans are embedded in material and energetic relations. We begin from the provocative premise that heat is best studied through modes of knowing aligned with its operations: immersive and affective, pre-cognitive and unbounded—turning to artistic methods to test, in practice, what it could mean to study heat through aesthetic, somatic, and performative approaches.

The Thermolab and Thermal Practices: experiences and experiments

A key component of our project is the Laboratorium Ciepła - or Thermolab - a performative device built as a reconfigured sauna. It can generate microclimates and modulate thermal exposure. It can host several people, enabling embodied, sensorial experiences of heat. It can also function as a space for cultivation or incubation. The aim is to probe diverse thermal scenarios that vary in scale and temporality, proposing ecological, sensory, and conceptual reorganizations.

In a narrow sense, thermal practices are modes of thermoregulation. Just as the body physiologically cools itself when overheated—through vasodilation, sweating, rest, slowing-cultural practices extend these processes through tradition and design. To take heat seriously within our social and ecological systems is to follow the body. It means not only learning to cope with rising temperatures “on the surface” - via externalized solutions such as air conditioning - but also activating deeper regulatory capacities of the planetary body: limiting waste heat, reducing overproduction, and seeking collective forms of

slowing down that accord with natural rhythms.

Some such practices are longstanding. The siesta, for example, arises from a physiological response to high temperature that became tradition. It may also become a social form - and even a performative gesture of refusal of continuous work and energy expenditure in the face of capitalist overheating. Reimagined as a practice of warmth, the siesta becomes at once a bodily adaptation and a political gesture. Other practices are newly designed and more speculative.

Expanding perspectives on heat

Arrangements that connect different epistemic practices inevitably reveal tensions—between tacit and explicit knowledge, embodied intuition and formal abstraction, the local and the universal. Yet it is in these frictions that something new can occur, and one place to begin is to make visible the breadth of ways in which warmth is known. Everyone experiences various degrees of warmth, and this exposure, increasingly more prominent and uncomfortable in the climate crisis, is becoming unevenly structured and mediated by practices of power and care. There exists a broad diversity of epistemic standpoints far more differentiated than our three broadly “classical” positions, which can start to articulate heat as a plural and multifaceted object of thermopolitics. Heat matters to different people in different ways based on their different experiences with it, different cultural stories that their experiences get inscribed in, and their different tools of analysis and expression. Thus, they know different things about heat, have different thermal concerns and priorities, and communicate differently about heat.

Thus heat - both literal and metaphorical - becomes, in our project and in this issue, a point of departure for reflecting on the world we inhabit. It shows how our bodies, relations, and communities are entangled with matter, energy, and planetary rhythms, and how the experience of heat shapes

knowledge, care, and imagination. This collection invites readers to immerse themselves in diverse thermal perspectives-from scientific observations to artistic experiments - and to explore how sensitivity to heat can inspire new ways of knowing, coexisting, and acting in a world transformed by the climate crisis.

dr Karolina Sobecka, dr Agnieszka Szostok i mgr Michał Piasecki

Karolina Sobecka is an artist and researcher whose practice is situated in art, science, and environmental humanities. Her work explores post-natural imaginaries, ecological knowledge, and the material legacies of modern ecosystem management in contemporary climate governance. She frequently collaborates with scientists and practitioners across ecology, economy, and media. Her work has been exhibited internationally, including at the Queens Museum (New York), the National Art Museum of China, ZKM Karlsruhe, and transmediale, and has received support from Creative Capital, the New York Foundation for the Arts, and the Princess Grace Foundation, amongst others.

Agnieszka Szostok specializes in environmental, energy, and sustainability management. She graduated with a degree in Environmental Engineering from the Silesian University of Technology. Her research focuses on the thermo-ecological assessment of energy systems based on renewable energy sources. She provides consulting services for both the public and private sectors in environmental and climate protection and supports local authorities throughout the entire strategy process, from stakeholder identification and data analysis to implementation. Agnieszka is part of the 2024 cohort of Young Energy Ambassadors for the European Sustainable Energy Week. She is passionate about community and civic projects, raising awareness, and promoting community engagement.

Michał Piasecki is a PhD candidate at the Doctoral School of Humanities, University of Warsaw. He is preparing a doctoral thesis on the visibility of the climate crisis. His dissertation examines the visual representation of environmental processes and the ways in which images, films, and other visual media shape public perception of climate change. His research interests include visual culture, energy humanities, forensic aesthetics, and the aesthetics of the environment. He often works at the intersection of art and science, most recently contributing to the "From the Ashes" exhibition at the Zachęta National Gallery of Art (2024) also maintains an ongoing collaboration with the FilMOTEKA of the Museum of Modern Art in Warsaw. He co-runs the Pamoja Press publishing house, which publishes essays on critical theory and contemporary art.